

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sfk/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200822
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Vališ
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200822.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Jozef Lopuch - Club Hotel OLYMPIA, IČO: 14 285 410, s miestom podnikania Partizánska 684/80, Poprad, právne zastúpeného: JUDr. Marek Radačovský, advokát so sídlom Žriedlová 3, Košice, IČO: 35 553 961, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101591841/2020 zo dňa 16. októbra 2020, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-3S/27/2020-169 zo dňa 30. novembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad (ďalej aj „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2015.

2. Správca dane dňa 28.01.2019 vydal v poradí prvé rozhodnutie č. 100319532/2019, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 3 190,64 eura za zdaňovacie obdobie jún 2015 s odôvodnením, že žalobca nepostupoval v súlade s § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o dani z pridanej hodnoty“) a nepriznal daň z poskytnutých reštauračných služieb z dokladov z elektronickej registračnej pokladnice (ďalej aj “ERP”), ktoré sa do prevádzkovej ani fiskálnej pamäte nezaznamenávali, keďže boli tlačené prostredníctvom pripojenej nefiskálnej tlačiarne s použitím špeciálneho typu platby Hotovosť*. O odvolaní žalobcu podanom proti uvedenému rozhodnutiu žalovaný rozhodol tak, že toto rozhodnutie správcu dane z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Správca dane viazaný pokynom žalovaného vo vyrubovacom konaní doplnil dokazovanie výsluchmi zamestnancov žalobcu, ktorí evidovali tržby v kontrolovanom zdaňovacom období, boli vypočutí G. X., H. J., M. Y., N. S., ktorý odmietol vypovedať, a D. I. sa na výsluch nedostavila, vypočul servisného technika elektronickej registračnej pokladnice servisnej organizácie Asseco Solutions, a. s. (dodávateľa informačného systému BLUEGASTRO) a za účasti zástupcu žalobcu správca dane dňa 09.10.2019 uskutočnil ústne pojednávanie so zamestnancami Colného úradu Bratislava, oddelenia certifikácie a forenzej analýzy, ktorí vykonali technickú expertízu ERP žalobcu.

4. Dňa 03.02.2020 vydal správca dane v poradí druhé rozhodnutie č. 100325338/2020, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej aj „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 3 190,64 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015, ktoré žalovaný rozhodnutím č. 101591841/2020 zo dňa 16.10.2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil. Žalovaný ustálil, že žalobcovi mala za zdaňovacie obdobie jún 2015 vzniknúť daňová povinnosť na základe § 19 a súv. zákona o dani z pridanej hodnoty z dodaných zdaniteľných obchodov, ktoré neboli riadne evidované prostredníctvom elektronickej registračnej pokladnice žalobcu.

II.

Konanie na správnom súde

5. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného na Krajský súd v Prešove správnu žalobu, domáhajúc sa zrušenia uvedeného rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutím správcu dane a vrátenia veci správcovi dane na ďalšie konanie.

V podanej žalobe žalobca namietal predovšetkým nezákonnosť procesných postupov (vykonávanie dokazovania; hodnotenie dôkazov; námietku zaujatosti; označenie správcu dane a daňového subjektu a pod.) správcu dane a žalovaného, najmä:

- nesprávne označenie žalobcu ako daňového subjektu v protokole o daňovej kontrole, ako aj v rozhodnutí správcu dane, z ktorého dôvodu protokol z daňovej kontroly nie je zákonným dôkazom;
- nezákonnosť vykonaných výsluchov zamestnancov žalobcu, ktoré boli vykonávané bez akéhokoľvek návrhu žalobcu, iba z iniciatívy správcu dane, a to až vo vyrubovacom konaní;
- nesprávne vyhodnotenie dôkazov správcom dane a žalovaným, zároveň má žalobca za to, že žalovaný hodnotil jednotlivé dôkazy nie jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ale selektívne, t. j. vyhodnocoval a zohľadnil iba tie dôkazy, ktoré korešpondovali s jeho rozhodnutím;
- žalovaný sa nevyjadril k odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa žalobcom vznesenej námietky zaujatosti proti všetkým zamestnancom správcu dane, o ktorej bolo rozhodnuté až potom, ako sa konkrétni namietaní zamestnanci správcu dane zúčastnili úkonu nemajúceho charakter neodkladnosti, konkrétne výsluchu colníkov;
- žalovaný sa nevysporiadal s tvrdením, že ak v daňovom konaní ohľadne dotknutého zdaňovacieho obdobia nebol vykonaný jediný dôkaz, ktorý by potvrdil existenciu údajnej nefiskálnej tlačiarne na prevádzke žalobcu, nemôže žalovaný tvrdiť, že žalobca tlačil v danom zdaňovacom období akékoľvek „falošné doklady“. Z realizovaných výsluchov jednoznačne vyplynulo, že nie je reálne, aby správca dane preukázal existenciu každej jednej správcom tvrdenej služby, a teda správca dane nijako nevie preukázať existenciu zdaniteľného plnenia a nemôže určiť rozdiel dane;
- namietol nezákonnosť protokolu pre absentujúce zákonné náležitosti, konkrétne neuvedené sídlo správcu dane;
- namietol nevysporiadanie sa s námietkou žalobcu, podľa ktorej nebolo vyhovené návrhu žalobcu uplatnenému vo vyrubovacom konaní, súvisiacou s návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania nezávislým znalcom ohľadom ERP.

V závere žaloby žalobca konštatoval, že správca dane ani žalovaný sa nevysporiadali s tvrdením, že akákoľvek existencia prípadných dokladov obsahujúcich znak Hotovosť* automaticky neznamená aj existenciu zdaniteľných plnení.

6. Správny súd v Košiciach (ďalej aj „správny súd“), na ktorý s účinnosťou od 01.06.2023 v súlade s § 3 ods. 3 písm. c/ zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prešiel výkon súdnictva z Krajského súdu Prešove, napadnutým rozsudkom č. k. PO-3S/27/2020-169 zo dňa 30.11.2023 správnu žalobu žalobcu postupom podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

7. V súlade s ustanovením § 140 SSP správny súd poukázal na odôvodnenie skôr vydaného rozsudku Správneho súdu v Košiciach sp. zn. PO-1S/100/2020 zo dňa 05.10.2023, vo veci toho istého žalobcu, totožného predmetu konania, v ktorom sa rozhodovalo o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie december 2016. Žalobcovi bol rovnako vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty na základe zistenia, že žalobca nepostupoval v súlade s § 19 ods. 2 zákona o dani z pridanej hodnoty a nepriznal daň z dokladov evidovaných ERP, ktoré sa do prevádzkovej ani fiskálnej pamäte nezaznamenávali, keďže boli tlačené prostredníctvom pripojenej nefiskálnej tlačiarne s

použitím špeciálneho typu platby Hotovosť*. Správny súd zhodnotil, že dôvody obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného korešpondujú s dôvodmi jeho rozhodnutia, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu vo veci vedenej pod sp. zn. PO-1S/100/2020, a ktorého výsledkom bol citovaný rozsudok zo dňa 05.10.2023.

8. V rozsudku sp. zn. PO-1S/100/2020 zo dňa 05.10.2023 správny súd vo vzťahu k námietke nezákonnosti dôkazov vykonaných vo vyrubovacom konaní uviedol, že z rozhodnutia správcu dane vyvodil, že dôkaznú relevanciu k skutkovému stavu daňovej veci mali predovšetkým dôkazné informácie získané výsluchom svedkov: H. J., J. A. G. U. H.. Uvedení svedkovia potvrdili, že nimi dochádzalo pri vydávaní dokladov z registračnej pokladnice k používaniu oboch funkcií ako „Hotovosť“, tak aj „Hotovosť*“ . Skutková okolnosť týkajúca sa funkcie „Hotovosť*“ (umožňujúcej tlač dokladov vyvolávajúcej riziko zámieny s riadnym pokladničným dokladom) bola v danej veci formulovaná a podopretá zákonným dôkazom vo forme expertízy ERP už počas daňovej kontroly. Bola taktiež ustálená skutková okolnosť využitia tejto funkcie žalobcom na vydanie takéhoto dokladu pri realizovaní zdaniiteľného obchodu (táto skutková okolnosť bola podopretá už dôkazom vo forme vykonaného nákupu pri miestnom zisťovaní zamestnancom správcu dane).

9. Správny súd sa v rozsudku sp. zn. PO-1S/100/2020 zo dňa 05.10.2023 nestotožnil s námietkou žalobcu, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by jednoznačne potvrdil existenciu nefiskálnej tlačiarne, na ktorej žalobca tlačil tzv. falošné doklady pomocou funkcie „Hotovosť*“ a prijatie akejkoľvek tržby na základe takýchto falošných dokladov. Správny súd zdôraznil, že vykonané dôkazy je potrebné hodnotiť vo vzájomných súvislostiach a poukázal na podstatné odlišnosti vo výpovedi zamestnankyne žalobcu S. X. pri miestnom zisťovaní a pri výsluchu. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu týkajúcu sa použiteľnosti vyjadrenia tejto svedkyne, správny súd poukázal na to, že pokiaľ nebolo preukázané, že v procese miestneho zisťovania bol pri získavaní vyjadrenia zamestnankyne žalobcu porušený zákon, je možné tento dôkaz považovať za zákonný. Zopakoval, že skutočnosť, že žalobca používal funkciu „Hotovosť*“, na základe ktorej tlačil pokladničné doklady cez nefiskálnu tlačiareň, vyplynula už z miestneho zisťovania dňa 23.10.2017, pri ktorom zamestnankyne žalobcu vystavili pokladničný doklad s použitím funkcie „Hotovosť*“, tento bol riadne vytlačený a odovzdaný pracovníkom colného úradu a taktiež bola na tieto doklady prijatá tržba za riadne poskytnutú službu.

10. To, že po použití funkcie „Hotovosť*“ dochádzalo k tlači pokladničných dokladov mimo fiskálnej tlačiarne, vyplýva podľa správneho súdu z výsledkov technickej expertízy ERP, keď v programe BLUEGASTRO sa uložili kópie dokladov, pričom tento program neumožňoval generovať doklad bez jeho tlače. Vzhľadom na uvedené je udržateľný záver o existencii aj nefiskálnej tlačiarne, na ktorej sa takéto pokladničné doklady tlačili, keďže preukázateľne neboli tlačené na fiskálnej tlačiarňi (čo tiež vyplynulo z vykonanej technickej expertízy). Túto skutočnosť napokon potvrdilo aj miestne zisťovanie, pri ktorom boli zaistené dve tlačiarne (fiskálna a nefiskálna), pričom obe boli funkčne spojené s ERP, čo bolo aj riadne zdokumentované.

11. Správny súd vyhodnotil, že doklady vytlačené cez funkciu „Hotovosť*“ nemali v celej konštrukcii ERP daňového subjektu žiadny iný význam, ako pre účely evidencie nepriznanej tržby (nemali vplyv na pohyb zásob), ráтали sa však do tržby internej dennej uzávierky tak, ako keby bola tržba aj reálne prijatá, a do fiskálnej dennej uzávierky sa nezaznamenávali. Samotná konštrukcia týchto dokladov, ktoré obsahovali všetky náležitosti pokladničného dokladu, a to aj vrátane ochranného znaku MF svedčí o tom, že ak by tieto doklady nikdy neboli tlačené tak, ako to tvrdí žalobca, potom by neobsahovali všetky náležitosti, rozpis DPH, ako aj samotný ochranný znak a boli by tlačené cez inú tlačiareň. Bolo tak z dôvodu, že takýto doklad s takým obsahom a s ochranným znakom MF, by sa nedal cez fiskálnu tlačiareň vytlačiť a navyiac by bol označený textom „nefiskálny doklad“.

12. Uvádzané doklady obsahovali interné číslo, ktoré jednoznačne preukazuje, v akom poradí boli tieto doklady tlačené, interné číslo má rastúci charakter a interným číslom boli označované práve aj falošné doklady. Doklady obsahovali reálne položky a ich kombinácia na dokladoch spolu s identifikovaným poradím ich tlače, časom ich tlače, jednoznačne preukazuje, že tieto doklady boli reálne vystavované a odovzdávané zákazníkovi. Z uvedených dôkazov podľa správneho súdu nespochybniteľne vyplýva, že doklady tlačené cez funkciu „Hotovosť*“ boli tlačené, boli na nich evidované tržby a tieto neboli zaznamenané vo fiskálnej tlačiarňi, ale len na internej dennej uzávierke.

13. K námietke žalobcu týkajúcej sa vykonania ústnych pojednávanií so zamestnancami Finančného riaditeľstva SR, Colného úradu Bratislava dňa 09.10.2019 z dôvodu, že tieto boli vykonané zamestnancami správcu dane, voči ktorým bola žalobcom vznesená námietka zaujatosti, o ktorej v čase uskutočnenia ústnych pojednávanií nebolo rozhodnuté, pričom podľa žalobcu nešlo o nevyhnutný úkon, správny súd uviedol, že namietaní zamestnanci neboli z konania vylúčení z dôvodu, že ani zo vznesenej námietky, ani z vyjadrenia zamestnancov správcu dane k tejto námietke nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o takom pomere k veci alebo k účastníkovi konania, pre ktorý by bolo možné mať pochybnosť o ich nezaujatosti. Námietka vznesená žalobcom sa týkala iba procesného postupu namietaných zamestnancov v rámci ústneho pojednávania konaného dňa 26.09.2019, preto správny súd uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

14. Ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa neuvedenia adresy sídla správcu dane v protokole z daňovej kontroly. Správny súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva skutočnosť, že správne konanie vo veci žalobcu bolo vedené pobočkou Daňového úradu Prešov, konkrétne pobočkou Poprad a i keď uvedené je možné vnímať ako postup síce nezodpovedajúci doslovnému zneniu § 47 písm. a/ Daňového poriadku, tento postup v danom prípade nemá žiaden negatívny dopad na subjektívne práva žalobcu.

III.

Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

15. Žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podal proti rozsudku správneho súdu č. k. PO-3S/27/2020-169 zo dňa 30.11.2023 kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby kasačný súd priznal sťažovateľovi voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania.

16. V úvode kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozsudku správneho súdu, namietajúc porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu, že správny súd nedal sťažovateľovi odpovede na otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a žalobnými dôvodmi a námietkami. Namietol správnym súdom nesprávne posúdenú žalobnú námietku týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, a to najmä nevysporiadaním sa s dôkazmi, ktoré vyvracajú tvrdenia žalovaného. Správne mu súdu sťažovateľ vytkol nesprávne právne posúdenie predovšetkým vo vzťahu k dôkazom - výsluchom svedkov, keď správny súd v napadnutom rozsudku zovšeobecnil obsah vykonaných dôkazov, a to ničím nepreukázaným tvrdením a zistením o neobjektívnosti výpovedí svedkov bez komplexného posúdenia ich obsahu jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach.

17. Svedkovia X., Y., S., X. a Y. podľa názoru sťažovateľa vyvrátili zistenia ohľadom používania funkcie „Hotovosť“, správny súd napriek tomu podľa sťažovateľa prevzal závery žalovaného bez vyhodnotenia uvedených svedeckých výpovedí. Naproti tomu sťažovateľ namietol vyjadrenie svedka S. X., keď žalovaný vo svojom zrušujúcom rozhodnutí sám uviedol, že takéto vyjadrenie zamestnanca sťažovateľa nie je pre rozhodnutie a zistenie skutkového stavu postačujúce pre porušenie § 24 ods. 3 a § 63 ods. 2 Daňového poriadku.

18. Tvrdenie žalovaného, že ani jeden zo svedkov sa jednoznačne nevyjadril, že nepoužíval funkciu „Hotovosť“ predstavuje podľa názoru sťažovateľa jednoznačné nepochopenie postavenia žalovaného ním samotným. V predmetnej veci sa nekoná o nároku sťažovateľa na vrátenie odpočtu dane, kde by znášal dôkazné bremeno sťažovateľ, ale naopak, v tomto konaní znáša dôkazné bremeno žalovaný.

19. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti namietol sťažovateľ selektívne vyhodnotenie výpovedí svedkov H., A. a J., ktoré vzhľadom na časovú diskontinuitu nemajú podľa názoru sťažovateľa vplyv na skutočnosť, ktoré sa udiali v danom zdaniteľnom období. Sťažovateľ má za to, že svedkovia vyvrátili tvrdenia správcu dane o existencii nefiskálnej tlačiarne, nevšimli si, že by na niektorom z dokladov bolo uvedené „Hotovosť“ a zároveň popreli, že by takéto doklady vyšli z tlačiarne. Tvrdenia ohľadom funkcie „Hotovosť“ mali svedkovia predniesť po ovplyvnení obrázkom, ktorý správca dane vytiahol z „kopy papierov A4“, ktoré mal správca dane na stole počas pojednávania. Zároveň podľa sťažovateľa správca dane neuviedol výpovede iných svedkov (X., Y., Š. R. G. Š.), ktorí vyvrátili tvrdenia správcu dane. Správny súd nesprávne akceptoval postup žalovaného, ktorý si selektívne vybral tie dôkazy, ktoré

mu hodili pre potreby potvrdenia rozhodnutia správcu dane, a to bez kritického vyhodnotenia ostatných vykonaných dôkazov vo vzájomnej súvislosti.

20. Sťažovateľ následne poukázal na zápisnice správcu dane a 13 svedeckých výpovedí, z obsahu ktorých má byť vyvrátená existencia nefiskálnej tlačiarne, čo podľa sťažovateľa vyvracia záver o tlačení dokladov s údajom „Hotovosť“. To, že existencia nefiskálnej tlačiarne bola zistená na miestnom zisťovaní v októbri 2017, nemá podľa sťažovateľa relevanciu vo vzťahu k danej veci.

21. Správne mu súdu sťažovateľ vytkol, že tento sa nevenoval tomu, že ani jeden zo svedkov nepotvrdil rozdiel medzi reálne prijatou tržbou a uzávierkou vytlačenu z elektronickej registračnej pokladnice. Je preto podľa sťažovateľa vylúčené, aby existovala akákoľvek tržba, ktorú žalovaný a správca dane označujú ako nepriznanú. V konaní neboli vyprodukované žiadne dôkazy o tom, že došlo k dodaniu tovarov alebo služieb, za ktoré by bola prijatá skutočne existujúca odplata (zdaniteľné plnenie). Správny súd dôkazy o existencii týchto príjmov nesprávne vyhodnotil, keďže samotná technická expertíza vypracovaná inou zložkou žalovaného nie je podľa právneho názoru samotného žalovaného dostatočným dôkazom na preukázanie existencie „ďalších“ tržieb, ktoré neboli uvedené v daňovom priznaní. Žalovaný na preukázanie tvrdení ohľadom údajného prijímania tržieb podľa sťažovateľa neuvádza jediný dôkaz. V uvedenej súvislosti sťažovateľ poukázal na § 19 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty zopakujúc, že správca dane, ako ani žalovaný nepreukázali, že by u sťažovateľa v spornom zdaňovacom období vznikol zdaniteľný príjem vo výške určenej napadnutými rozhodnutiami, keď zároveň nebolo preukázané, že došlo k dodaniu tovarov alebo služieb, za ktoré by tieto plnenia prijal. Sťažovateľ poukázal na to, že samotná technická expertíza vypracovaná inou zložkou žalovaného nie je podľa názoru samotného žalovaného (viď prvotné rozhodnutia žalovaného o zrušení rozhodnutia správcu dane) dostatočným dôkazom na preukázanie existencie ďalších tržieb, ktoré neboli uvedené v daňovom priznaní a ohľadom reálneho prijatia tržby sa žalovaný obmedzil v podstate na konštatovanie o tom, že pri ERP by musel byť inštalovaný kamerový systém, čo nebol.

22. Sťažovateľ ďalej namietol, že správca dane napriek vzneseným námietkam len svojvoľne skonštatoval, že technická expertíza je pre neho dostatočným podkladom na určenie rozdielu dane bez toho, aby kriticky zhodnotil obsah expertízy, pričom samotní zamestnanci žalovaného vylúčili, že technická expertíza je dôkazom o existencii prijatia tržby za dotknuté zdaňovacie obdobie. V priebehu daňovej kontroly ani vo vyrubovacom konaní pritom podľa sťažovateľa nebolo preukázané prijatie tržieb na základe dokladov, ktoré správca dane označuje ako „falošné doklady“.

23. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že správny súd vedome prehliadol nedostatky procesných postupov správcu dane pri vykonávaní úkonov v rámci ústnych pojednávaní a tiež prehliadol formálne nedostatky protokolu z daňovej kontroly, a to napriek tomu, že ich sám identifikoval. Zdôraznil, že samotní zamestnanci žalovaného ako vypočúvané osoby v závere zápisnice z ústneho pojednávania museli podať námietky proti jej obsahu.

24. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 12.03.2024 navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, stotožňujúc sa s právnym posúdením správneho súdu, zotrvávajúc na svojej predchádzajúcej argumentácii.

IV.

Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

25. Vec bola predložená Najvyššiemu správne mu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) dňa 08.04.2024, náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti SR bola pridelená na rozhodnutie senátu 5S a bola jej pridelená spisová značka 5Sfk/14/2024. Najvyšší správny súd po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

26. Kľúčovou právnou otázkou, ktorou sa kasačný súd zaoberal, bolo posúdenie správnosti záverov správneho súdu ohľadom porušenia § 19 ods. 2 zákona o dani z pridanej hodnoty zo strany sťažovateľa

tým, že sťažovateľ v kontrolovanom zdaňovacom období nemal priznať daň z pridanej hodnoty z tržieb evidovaných v ERP, ktoré sa do prevádzkovej ani inej fiskálnej pamäte nezaznamenávali a ktoré boli tlačené pomocou nefiskálnej tlačiarne s použitím špeciálneho typu platby „Hotovosť“. Okrem uvedenej kľúčovej otázky bolo potrebné sa vysporiadať i s ostatnými sťažnostnými námietkami sťažovateľa, ktoré smerovali k procesu dokazovania a ktoré boli prevažne procesnej povahy.

27. Podľa § 464 ods. 2 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

28. Kasačný súd zistil, že v prejednávanej veci je predmetom konania pred kasačným súdom takmer totožný skutkový a právny stav s rozdielom iba v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktorý bol predmetom konaní kasačného súdu a ním vydaných rozsudkov vo veciach vedených pod sp. zn. 4Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie august 2015), sp. zn. 4Sfk/40/2024 (zdaňovacie obdobie august 2013), sp. zn. 5Sfk/33/2024 (zdaňovacie obdobie august 2017), sp. zn. 5Sfk/30/2024 (zdaňovacie obdobie február 2016), sp. zn. 5Sfk/25/2024 (zdaňovacie obdobie máj 2017), sp. zn. 4Sfk/14/2024 (zdaňovacie obdobie december 2016) a iných. V predmetných konaniach, ktoré spočívali na obdobnom skutkovom základe, považoval kasačný súd argumentáciu sťažovateľa vo vzťahu k obdobným sťažnostným bodom za nedôvodnú a kasačné sťažnosti sťažovateľa zamietol. Kasačný súd sa s odôvodneniami týchto rozsudkov v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne, a v zmysle § 464 ods. 2 SSP už ďalšie dôvody neuvádza.

V.

Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

29. Kasačný súd s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

30. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168. Kasačný súd sťažovateľovi (žalobcovi) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému, ktorý bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhladol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.